

N:o 71.

Af Herr Christen Assarsson: Om skjutsningsbesvärels ordnande.

En af de frågor, hvilkas snara lösning för landets jordbrukande befolkning är af behovet högeligen påkallad, är frågan om en förändrad reglering af skjutsväsendet. Obilligheten och orättvisan af det sätt, hvarpå skjutsningsskyldigheten för närvarande är ordnad, torde ej kunna förnekas, om ock åsigtorna om de åtgärder som böra vidtagas för åstadkommande af en jemnare och rättvisare fördelning af densamma äro delade. Skjutsningsskyldigheten, som ursprungligen, på den tid den tillkom, ej var någon tunga — besväret motsvarades då till fullo af ersättningen — har sedan dess under tidernas lopp så småningom förändrat natur och är numera ett ganska tryckande onus för jordbruket. De åtgärder, som under sednare tider vidtagits till lindring i bördan, hafva ej ledt till det åsyftade målet; ett faktum är att, oaktadt den genom Kongl. Kungörelsen den 14 December 1866 stadgade förhöjning i legan för entreprenadskjutsen, bidragen från flertalet af skjutslagen allt mer och mer stigit och, der detta icke varit fallet, uppgå till ett per mantal relativt ganska högt belopp. Förslag om förändring i grunderna för skjutsningsskyldighetens utgörande hafva ock vid flera riksdagar blifvit väckta inom denna Kammaran och äfven i viss mån vunnit Kammarans bifall, ehuru de, till följd af det motstånd de alltid rönt i Första Kammaran, ej ledt till något resultat. Skjutsningsbesväret tynger fortfarande lika hårdt som förr på vår modernäring, jordbruket, och långt ifrån att kunna hoppas på någon lindring i bördan genom minskad trafik, blir detta onus, i samma mån rörelsen tilltager i liflighet, allt tyngre och tyngre, dess menliga följder för åkerbruket och ladugårdsskötseln, synnerligen i de fruktbarare och tätare befolkade delarne af landet allt mer och mer kännbara. Jernvägarne hafva, i stället för att minska trafiken å landsvägarne, såsom man från flera håll förespeglat, på många ställen, att icke säga på de flesta, medfört en motsatt verkan; och någon lindring i skjutsningsbesväret i följd af utvidgade jernvägskommunikationer torde ej heller vara att förvänta, förr än jernvägsnätet

vägsnätet fått en mångfaldigt större utsträckning än det för närvarande har, något som, i betraktande af vårt lands stora yta och jemförelsevis små tillgångar, ej ännu på ganska lång tid kan emotes.

Under sådana förhållanden är det, enligt min öfvertygelse, statens pligt att, så långt det utan skada för honom sjelf låter sig göra, räcka sin hand till afhjelpande af olägenheterna och orättvisorna af denna börda, så att densamma må blifva så rättvist och lika som möjligt fördelad.

Med stöd af det nu anförda, och hänvisande i öfrigt till de skäl som åberopats i de i denna fråga vid föregående riksdagar väckta motioner och deraf inom representationen framkallade öfverläggningar, vågar jag vördsamt föreslå:

att, der så kallad reservskjuts ännu erfordras, denna skall genom entreprenad fullgöras;

att skjutslegan bestämmes i förhållande till det vid entreprenaden betingade större eller mindre ackordet, dock ej öfver 2 R:dr per mil, utom vagnspenningar;

att kostnaden för inrättande af entreprenader å de gästgivaregårdar, der sådana ännu ej finnas, samt för vidmakthållande af redan existerande entreprenader, måtte öfvertagas af staten till så stort belopp, som öfverskjuter sammanlagda summan af skjutslegan vid hvarje af dessa entreprenader, beräknad till nyssnämnda belopp, 2 R:dr milen.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Christen Assarsson.